

**Universitat Pompeu Fabra. Acte de graduació 2007
(sessió de vespre)**

**Parlament del graduat Xavier Masat Sánchez,
Llicenciat en Administració i Direcció d'Empresa**

Excel·lentíssimes autoritats universitàries, professors, familiars, amics i companys,

Començaré tal com marca la tradició, que és dient el que em va venir al cap quan em van proposar fer aquest parlament. Us puc dir que en aquell moment vaig pensar dues coses: la primera, que avui estaria com un flam pel fet d'haver de parlar davant de tanta gent; i la segona, que tindria vuit minuts per omplir sense saber què explicar a excepció de tres genuïnes felicitacions. Així doncs, començaré pel que no podia deixar de dir.

En primer lloc, vull transmetre, i crec que ho puc fer en nom de cadascun dels meus companys, una càlida abraçada als que avui trobeu a faltar algú a les últimes files d'aquest pati. Als que haguéssiu volgut explicar a algun pare, avi, amic, o d'altres familiars, com ha estat el vostre acte de graduació i no podreu. A tots els que heu perdut a algú estimat durant aquests tres, quatre o cinc anys i que, així i tot, heu tingut la força i el coratge de continuar endavant per poder ser, finalment, aquí. Felicitar-vos per la vostra força.

Vull felicitar amb especial efusivitat també els companys que, malgrat no haver pujat a l'escenari, heu aconseguit estar entre els primers de les nostres promocions i que, premiats en la semiclandestinitat, segurament no heu gaudit de l'honor públic que mereixíeu. Felicitats molt sinceres d'algú que, com certa selecció, sempre es quedava a quarts.

I en tercer lloc, felicitar a tots els que després de molt esforç heu aconseguit graduar-vos. Tots nosaltres haurem de demostrar ara allò que de petits sentíem dir als menys estudiosos de la classe: superar un examen no vol dir, necessàriament, que siguem prou bons.

I és que els que som aquí sempre hem estat alumnes que ens hem sentit, en major o menor grau, com peixos a l'aigua al llarg de la nostra vida d'estudiants; que ens podem sentir, per què no dir-ho, privilegiats, perquè no tothom ha tingut la sort de ser on som nosaltres.

Spiderman deia que un gran poder comporta una gran responsabilitat. Molts de nosaltres ja ho estem veient. Alguns sou consultors de les quatre grans; d'altres, esforçats auditors; una part som financers; d'altres comenceu el camí per ser un dia a la taula d'aquí al costat, i potser, d'entre tots vosaltres, un parell us podreu dedicar al màrqueting. En qualsevol cas, des de les nostres posicions, si em permeteu fer la similitud, serem falanges d'una gran mà invisible. Una mà que, de moment, suposa la mort innecessària de milers de persones cada any; una mà que ens ha permès gaudir dels nostres anys universitaris; una mà per a qui les persones sovint són només dígit; una mà que ens permet penjar vídeos al YouTube ballant

en calçotets; una mà, en definitiva, que no és sols de Déu, ni de l'atzar, ni dels nostres pares, sinó també nostra. En altres paraules, podrem dir la nostra; podrem tallar el bacallà, i això, malauradament, un modelet supersenzill no ens dirà com fer-ho.

Tanmateix, i malgrat que pugui semblar paradoxal, a vegades no ens sentim encara tan privilegiats; la mà no sembla nostra, és com si se'ns hagués adormit. Potser perquè els canvis ens fan impressió. Tots tenim una imatge clara, segurament incorporada d'aquells llibres de ciències socials de l'escola, de l'edat mitjana, amb els seus cavallers i castells, i de l'edat moderna, amb palaus i vestits majestuosos. Però, segurament, ens costaria més explicar com es va passar d'una imatge a l'altra. Se'ns prepara poc, com deia, per entendre els canvis.

En aquest sentit, he escoltat a més d'una, de dues i de tres persones expressar una preocupació comuna. Sennet, en un llibre especialment útil per als joves que hem entrat o entrarem a formar part d'una gran companyia, va plantejar la pregunta següent, que crec que sintetitza aquesta preocupació de la qual us parlava; va preguntar-se: "Qui, a la societat, em necessita?". Deixant, òbviament, la família a un costat, tot i que cada dia més unes noces de bronze són una utopia a l'abast d'un parell, em temo que al llarg de la vida professional algun cop ens ho preguntarem.

Si m'ho permeteu, mentre escrivia això em va venir al cap una curiositat que em va explicar un home molt intel·ligent i que exemplifica més o menys bé el que deia sense haver de parlar dels telers mecànics ni dels *Iuddites*. Em va preguntar, no recordo per quin motiu, per què un bon dia un exèrcit va deixar d'utilitzar arcs i fletxes per fer servir armes de foc. Vaig pensar que era senzill d'entendre, les bales devien travessar les armadures amb més facilitat que les fletxes. Però es veu que m'equivocava. Potser perquè les armes de foc tenien un major abast? Tampoc. Es podien disparar més bales per minut que fletxes? No. Per què?, vaig preguntar. Doncs perquè un arquer necessitava més formació; perquè un arc, la seva eina fonamental, era fruit d'un llarg procés productiu en una escola d'artesans. En conclusió, un arquer no podia ser carn de canó; no era fàcilment substituïble.

I nosaltres, som substituïbles? Ens necessiten allà a fora? Per a qui la nostra pèrdua seria una Pèrdua en majúscules? La solució a aquests dubtes ha de passar inevitablement per prendre una actitud activa: ens hem de fer necessaris. Haurem de ser capaços de fer del disseny de les armes de foc, de la innovació en general i la creativitat, un treball artesà. (Tot i que és cert que cada cop n'hi ha prou amb menys gent per fer aquesta mena de feines. Les empreses demanen flexibilitat; independència dels seus treballadors, tal com abans ho aconseguiren alguns estats. De tota manera, haurem d'aspirar a tenir el consol de fer l'última feina que un home o dona pugui fer).

En aquest punt és en el qual la universitat ha de tenir un paper fonamental, i esperem que l'hagi tingut en nosaltres també. El que hem après ens ha d'ajudar a fer-nos necessaris; a no ser carn de canó per a les empreses, ni carn, en genèric, en la vida personal.

El temps dirà si hem aconseguit el que preteníem obtenir quan vam començar els nostres estudis; però el que és segur és que d'aquests anys n'hem tret alguna cosa. Ara fa dos anys, el nostre degà, d'una manera molt similar a com el professor Higgins, el protagonista de *Pigmalió*, es dirigia a l'Elisa, quan s'enfadava, va dir que molts dels professors que hem tingut (d'un altíssim nivell, per cert) són aquí després de dir no a Harvard o al MIT i que, en canvi, els estudiants només hem dit no a altres ofertes universitàries més permissives vers l'ociositat. Segur que és cert, però crec que, com l'Elisa, tots els que avui ens llicenciem demostrarem algun dia, si és que no ho hem fet ja, que no hem d'envejar ningú, o com diríeu els economistes, que som com a mínim tan bons com tots els altres.

Hem de donar les gràcies a la Universitat pel paper decisiu que ha tingut a l'hora de fer-nos-ho veure. Segurament hem madurat més en aquests anys del que ho farem en qualsevol altra etapa de la nostra vida. A la Pompeu li devem una bona part de les nostres amistats; li devem una bona part dels nostres coneixements i paraules com "paradigmàtic" o "sinergia"; la Pompeu ens ha obert les portes al món, tant als que hem tingut l'oportunitat d'anar d'intercanvi com als que heu pogut conèixer els estudiants que ens han visitat, des de finlandesos atrets pel caliu de les nostres aules d'informàtica, fins a italians atrets per d'altres motius. I tot plegat per un preu moderat.

A partir d'ara, però, serem nosaltres els que haurem de procurar pels nostres coneixements i pel coneixement del món que ens envolta. Nosaltres sols ens hem de continuar construint i, més que els de ser graduats en Empresarials, Economia o ADE, haurem d'assolir uns objectius, la consecució dels quals no ens serà informada per cap acte com aquest; dels quals cap examen extern ens dirà "vas pel bon camí" o "felicitats, ets un dels millors pares de la teva promoció, escalfes el biberó a la temperatura justa". Malgrat que continuarem trobant llibres que ens diguin com podem fer bé la nostra feina, cap ens dirà si estem fent la feina que hauríem de fer. Per totes aquestes qüestions haurem d'utilitzar una cosa que fa anys que estem perfilant: el nostre criteri, i aquest el devem als qui tenim asseguts al costat, als qui s'asseuen a les últimes files i als qui han estat tot el vespre aquí a dalt.

Per acabar, animar-nos a tots a continuar aprenent i a fer-ho amb passió; a sentir-nos, com ens passa amb el nostre esbart dansaire, amb el club d'Asimov o amb el Barça, part de la Universitat Pompeu Fabra; a no perdre mai el nord, com el jove graduat d'Obelix i Companyia. En definitiva, vull desitjar-nos a tots un present esplèndid i un futur prometedor, en el qual no ens calgui traïr tots els somnis de joventut i en el qual puguem ser ambiciosos, perquè, si no en som nosaltres, no en serà ningú. Espero que tots ens sentim afortunats perquè tenim motius per ser-ho. Com va dir el doctor per la nostra Universitat, el senyor Allen S. Konigsberg: "És clar que el futur és ple d'oportunitats. I també té desavantatges. Es tracta, doncs, d'eludir els desavantatges, aprofitar les oportunitats i ser a casa a l'hora de sopar". Moltes gràcies.